

“Uşaqlığımı, gəncliyimi istədiyim kimi yaşamışam”

Siyavuş Kərimi: “Hər bir insan üçün ən xoşbəxt dövr öz atasının-anasının yaşadığı zamandır”

Hamı kimi, uşaqılıqda tək məqsədi həyətə oynamaq, qaçmaq, top qovmaq olub. Özü-nün də dediyi kimi, heç bir uşaqdan fərqlənməyib. Saf, təmiz, qayğısız, mənalı uşaqılıq illəri... Düşünür ki, hər bir insanın ən xoşbəxt anları valideynləri ilə birlikdə keçirdiyi anlardır. Çünki valideyn sənə arxa-dayaq olduğu üçün sən heç bir şeyin fikrini çəkmirsən.

Müsaibimiz Azərbaycan Milli Konservatoriyasının rektoru, xalq artisti, bəstəkar Siyavuş Kərimidir.

"ATAMIN HÜZURUNDA HEÇ VAXT OTURMAMIŞAM"

Siyavuş Kərimi 1954-cü il noyabrın 9-da Bakıda anadan olub. Balaca Siyavuş mülayim xarakterli, atasının hər zaman hörmətini saxlayan uşaq olub: "Atamı çox sevirdim. O, çox sərt, zəhmli insan idi. Mən hər zaman onun hörmətini saxlayırdım... 50 yaşına qədər atamın hüzurunda heç vaxt nə oturmşam, nə də uzanmışam. Hər zaman o olan yerdə ayaq üstə dayanırdım. Bu, bizim ailədə qanun idi. Atam siyasi mühacir idi. 1946-cı ildə İrandan

Azərbaycana keçib burada məskən salmışdı. Anam isə gəncəli idi. Anamın vasitəsilə mən mədəniyyətə, incəsənətə daha çox maraq göstərmişəm. Anam elə bir müəssisədə çalışırdı ki, orada mən uşaq vaxtlarımdan bütün Azərbaycanın fəxr edəcəyi insanları görmüşəm. O zaman Adil İsgəndərova, Leyla Bədərbeylini, kinostudiya-dakı rejissorları tanıdım. Demək olar, kinostudiyada böyüdüm. Həmin kinostudiya indi də var. İmkan olanda ora baş çəkib, havasını uduram. Ora mənim üçün doğmadır”.

"ORA-BURA TOP QOVURDUQ"

Müsaibimiz uşaq vaxtlarında idmana həvəs göstərmiş. Qəribəsi odur ki, bu gün Azərbaycanın məşhur bəstəkarı uşaqılıqda musiqiçi olmağı ağılının ucundan belə keçirməyib: "Əslində lap əvvəl mənim musiqiçi olmaq kimi həvəsim olmayıb. İdmanla məşğul olurdum. Ya idmançı ola bilərdim, ya da atam kimi neftçi. Bütün uşaqlar kimi həyətə oynamağı sevirdim. Oğlan uşaqlarının ən sevimli məşğuliyyəti futbol oynamaqdır. Başqa uşaqlardan heç nə ilə fərqlənmirdim. Digər oğlanlar kimi, mənim də fikrim həyətə oynamaqda, qaçmaqda idi. Ora-bura top qovurduq. Amma uşaqılıqdan idmana həvəsim var idi. Məktəb vaxtı gimnastika ilə məşğul olurdum. Sonralar intellektual oyunlara maraq göstərməyə başladım. Rus daması üzrə Bakı şəhərində keçirilən çempionatda qalib oldum. Bundan başqa, hətta müəyyən normativləri də yerinə yetirirdim. Tələbəlik illərində ox atır, basketbolla məşğul olurdum. Gənc, yeniyetmə həyatı çilgən olur. Oğlan uşağında xüsusilə cəldlik, qaçmaq kimi xüsusiyyətlər daha çoxdur. Bu xüsusiyyətlərin hamısını daşıyırdım” (gülür).

"XƏMİRİM MUSIQİ İLƏ YOĞRULDU"

Atası neftçi olsa da, oğlu Siyavuşun musiqiçi olması üçün əlindən gələni edib: "Atamın sənəti neftçi olsa da, gözəl səsi var idi, oxumağı bacarırdı. Musiqiyə böyük məhəbbəti var idi. Hələ mən uşaq olarkən, artıq atam qərar vermişdi ki, musiqi təhsili alım. 5-6 yaşında uşaq idim. O zaman sənətimlə bağlı qərar verə bilməzdim. Atam mənə tar aldı və müəllim yanına getdim. İstəsəm də, istəməsəm də tarda ifa etməyi öyrəndim. Daha sonra Bülbül adına Musiqi Məktəbinə daxil oldum. Hər gün avtobuslarla müəllim yanına gedib-gəlirdim. Bundan sonra xəmirim musiqi ilə yoğruldu. Atam musiqiçi olmağımı çox istəyirdi. Musiqi ilə məşğul olmağım üçün hər şey etdi. Mənimlə, təhsilimlə çox ciddi məşğul olurdu. Oğlan uşağı nə qədər yaxşı oxusa da, həmişə fikri həyətə olur. Yay vaxtı uşaqlar həyətə oynayırdı, onların səsləri gəlir, sən də oturub evdə tarda ifa edirsən... Atama minnətdaram. O, sərtliyi ilə mənə yol göstərdi. Təhsilli olmağımı istədi, buna nail ola bildi”.

"HEÇ KƏS ÖZ QATIĞINA TURŞ DEMƏZ"

Həmsöhbətimiz məktəb illərində də sakit təbiətli şagird olub: "Heç kəs öz qatığına turş deməz” (gülür). Şagird necə olur - tənbeh də olunurdum, tərifləndim də. Yaxşı müəllimlərimiz var idi. Onları çox sevirdim. Məktəbi də yaxşı qurtardım. Kimya fənnindən çətinliyim var idi. Əvvəl həndəsə fənnini çox sevirdim. Amma daha çox musiqi ilə maraqlandığımı üçün dəqiq fənlər problem yaratmağa başladı. Davranış qaydalarına gəlincə, heç vaxt dərindən qaçmamışıq. Çünki anlayırdı ki, dərindən qaçmaqla yalnız özümü zəhmətə salırsan, yəni özünü zərərli edəcəyik”.

"TƏLƏBƏLİK İLLƏRİM SİRF YARADICILIQLA KEÇİB"

Müsaibimiz 1972-77-ci illərdə Ü.Hacıbəyli adına Azərbaycan Dövlət Konservatoriyasının tələbəsi olub. Onun sözlərinə görə, tələbəlik illəri sırf yaradıcılıqla keçib: "Bütün il boyunca tam əlaçı olmasam da, imtahanların hamısını əla qiymətlərlə verdim semestrlər olub. Həmişə öz istedadıma güvənmişəm. Tələbəlik illərim sırf yaradıcılıqla keçib. Hamı oxumalı, hər hansı bir sənətə, peşəyə yiyələnməli və işlə təmin olunmalı idi. Şəhərdə maraqlı qruplar var idi. Məni həmin qruplara dəvət edirdilər. Sovet dövründə bəzi musiqi mədəniyyətləri var idi ki, bizim ərazilərdə qadağan olunmuşdu. Gənclik ehtiraslı olduğu üçün peşəkar kollektivlərdən yığılıb öz fəaliyyət adı ilə istədiyimiz, sevdiyimiz musiqiləri ifa edirdik. Elə əsər yazmaq həvəsi də həmin kollektivlə işləyəndə oyanmışdı. Mən o vaxtdan yazmağa başladım. Konservatoriyayı bitirdikdən sonra hərbi xidmətə yollandım. Bu illər ərzində də vaxtımı boş keçirmədim. Orada mənə tam tanış olmayan alətləri mənimsəməyə başladım. Həmin alətlər gələcək həyatımda mənə çox kömək oldu”.

İLK MAAŞ...

İlk maaşından söhbət açan həmsöhbətimiz deyir ki, ilk qazandığı pulla dostları ilə birlikdə ölkə xaricinə gəzməyə gediblər: "İlk qazancım universitetdən aldığım təqaüdümdü idi. Konservatoriyada oxuyarkən 50 rubl təqaüd alırdım. Bu, o vaxt üçün yaxşı pul idi. Konservatoriyayı bitirəndən

Aygün ƏZİZ

hərbi xidmətə yollanana qədər 4-5 ay vaxtım var idi, heç yere gedə bilmirdim. Bu zaman biz dostlarımızla birlikdə restoranda işləməyə başladım. Yaxşı pul da qazanırdıq. Həmin pul ilə dostlarımızla Azərbaycandan kənara çıxıb hansısa ölkədə dincəlirdik. Qiymətlər indiki kimi deyildi. 200-300 manat bizə kifayət edirdi. Tələbatımız böyük deyildi”.

XOŞBƏXT İLLƏR...

Müsaibimiz deyir ki, insanın ən çox xoşbəxt olduğu illər uşaqılıq və gənclik illəridir: "Uşaqlığımı, gəncliyimi istədiyim kimi yaşamışam. O illər, əlbəttə, xoşbəxt illərdir. Hər bir yeniyetmə, gənc üçün öz atasının-anasının yaşadığı zaman ən xoşbəxt zamandır. Sən heç bir şeyin fikrini etməzsən. Sadəcə, hara gedəcəyini, hansı dostlarınla görüşəcəyini fikirləşirsən. Ev problemin yoxdur. O vaxt çox sərbəst zaman idi. Ailə qurduqdan sonra məsuliyyət artır. Başa düşürsən ki, sən artıq tək özünə yox, ailənə də cavabdehsən. Öz sənətinlə də məşğul olursan, çünki ailəni saxlamağa sən sənətin kömək edirsən”.

"ZAMAN GEDİR VƏ QAYITMIR"

Konservatoriya rektoru sona gənclərə məsləhət verdi. Vurğuladı ki, gənclər gedən hər saniyənin, dəqiqənin geri qayıtmayacağını anlamalı və vaxtlarından səmərəli istifadə etməlidirlər: "Zaman gedir və qayıtmır. Hər dəqiqələrinə biliklərini zənginləşdirmək və özlərini inkişaf etdirmək üçün istifadə etsinlər. Bilik daha sonra insana çox lazım olur. Vaxtlarını boş keçirməsinlər. Biz boş vaxtımızdan səmərəli istifadə edirdik. Düzdür, çayxanada da oturdurduq, amma bu vaxtda belə, hansısa mövzuda polemika, diskussiya aparırdıq. Öz sənətimizlə bağlı maraqlı söhbətlər edir, orada da özümüzü inkişaf etdirirdik. Mənim dostlarımdan hamısı musiqiçi idi, eyni işlə məşğul olurdular. Bizim üçün bu, daha maraqlı idi. İnsan öz gələcəyi haqqında əvvəlcədən düşünməli, öz çıxışını açmalı və o yolda getməlidir. Əlbəttə, bu, asan deyil. Bu, illərdir, bu, zamandır, bu, həyatın bir hissəsidir... Unutmasınlar ki, həyat həm çox uzun, həm də çox qısadır. Onu mənalı yaşamaq lazımdır. Ən əsası, insanlara yaxşılıq etmək lazımdır. Çünki yaxşılıq edəndə yaxşılıq görürsən”.

